

Крик розтинає повітря, і ми з Ріаннон рвучко обертаємося до Парапету, якраз щоб побачити, як Ділан послизнувся.

Мені перехоплює подих, а серце підстрибує аж до горла.

Він ухопився, зчепивши руки через кам'яний міст, а його ноги брикаються під ним, шукаючи точку опори, якої немає.

— Підтягуйся, Ділане! — кричить Ріаннон.

— О боги!

Моя рука злітає, щоб затулити рота, але Ділан втрачає хватку на слизькому від води камені і падає, зникаючи з поля зору. Вітер і дощ глушать будь-які звуки від падіння його тіла в долину. Вони також крадуть звук мого приглушеного крику.

Ксейден не зводить з мене очей, мовчки вивчаючи поглядом, який я не можу зрозуміти, коли звертаю до нього свої нажахані очі.

— Навіщо мені витратити свою енергію, щоб убити тебе, коли Парапет зробить це за мене? — Зла посмішка перекривлює його губи. — Твоя черга.